

Arrest

nr. 71 635 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 8 september 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat B. FOSSEUR en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Armeense nationaliteit, verklaart samen met zijn partner en kind op 21 december 2009 België binnen te zijn gekomen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 4 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 juni 2011 nr. 63 581 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 8 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 december 2010, 1 april 2011 en 9 juni 2011 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 5 juli 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoeker.

Op 11 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08/10/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het 1 verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur (kopie in enveloppe in bijlage dd.05/07/2011) blijkt het volgende:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië." De betrokkene kan reizen en er is geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst: Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende: In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Betrokkene kan terecht in poliklinieken of in de gespecialiseerde medische centra voor gespecialiseerde zorg. In alle poliklinieken is een psychiatrisch kabinet aanwezig. De medische zorgen voor patiënten met aandoeningen vermeld op de lijst met gratis zorgen (waaronder de aandoening van betrokkene) zijn gratis. De kosten voor de behandeling worden terugbetaald door "Budget d'Etat via l'Agence du financement de la Santé".

Uit het medisch advies van de controlearts blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, hij kan dus instaan voor de kosten van de eventuele opvolging of de eventuele kost van medicijnen. Verder lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene helemaal geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij terecht kan voor de nodige financiële ondersteuning of een (tijdelijk) onderkomen. Betrokkene heeft immers verscheidene jaren in Armenië verbleven alvorens naar België te vertrekken. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL

Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging ;

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: -uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt het volgende "vanuit medische standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Behalve is er vanuit medische standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië. Derhalve is er vanuit medische standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië ". De betrokkene kan reizen en er is geen medische noodzaak tot mantelzorg. Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst: er is geen sociale zekerheid in Armenië. de zorgen konden gratis zijn en (opvolging en medicatie), als niet de betrokkene kan werken om dat te betalen of geld vragen aan vrienden, of een microkrediet krijgen van IOM...

Het is duidelijk dat de Heer K. niet de nodige behandeling zal kunnen krijgen in Armenië.

Het is te gemakkelijk en niet correct te zeggen dat de zorgen en de geneesmiddelen zijn beschikbaar en gratis in Armenië.

De werkelijkheid is wel anders.

Een grote deel van de bevolking leeft in diep armoede (cfr. Artikel poverty and acces to health in Armenia en zie ook artikel Armenia Sinking in Poverty (een derde van de bevolking is heel arm en kan niet naar de geneesheer gaan). De zorgen zijn in praktijk ook niet gratis. De geneesheren (die slecht betaald zijn) eisen in feit zwart geld (fooien) van de patiënten, (zie in bijlage artikel van "World Health Organization - Is there a role for user charges? Thoughts on health system reform in Armenia - en nog de artikel van dr. Tessa Savvidis « behandeling von psychischer erkrankung »).

Aan de hand van de bovenvermelde rapporten is het duidelijk dat de heer K. in geval van terugkeer naar Armenië, nooit een adequate behandeling zal krijgen het geen uiteraard en zeer negatief impact zal hebben op haar gezondheidstoestand (zelfs tot levensgevaar - zie het advies van Dr. KARA KHANIAN dd. 12/09/2011).

Mijneer K. terugsturen naar zijn land van herkomst zou, gezien dit gegeven, ook kennelijk in strijd zijn met het artikel 3 van het EVRM.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijk kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat op basis van deze vaststelling

dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Verder stelt de verwerende partij in haar nota dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is nu een eventueel gebrek aan deugdelijke motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij houdt in zijn verzoekschrift voor dat zij nog slechts zal repliceren in zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling. Uit het administratief dossier blijkt dat het dossier van verzoeker door de ambtenaar-geneesheer aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen maar dat er diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beschouwingen kunnen volgens de verwerende partij geen afbreuk doen aan de degelijke motieven van de bestreden beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer een duidelijk advies heeft verstrekt waaruit blijkt dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland waarna de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen. De concrete overwegingen van de bestreden beslissing van 11 juli 2011 laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De verwerende partij benadrukt voorts dat er in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid van de medische en psychologische verzorging in Armenië. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de elementen waarom de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Verzoeker kan deze vaststellingen niet ernstig betwisten door vaag te verwijzen naar artikelen waar hij zich niet heeft op beroepen bij zijn aanvraag van 8 oktober 2010. De gemachtigde kon volgens de verwerende partij dan ook geen rekening houden met de door verzoeker aangehaalde artikelen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De verwerende partij is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Evenmin toont verzoeker volgens de verwerende partij een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verwerende partij stelt dat er *in casu* geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat er nog geen enkele uitvoeringsmaatregel werd genomen ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker beroept zich tenslotte op de rechten van verdediging maar gaat in zijn toelichting niet nader in op deze vermeende schending zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bekomen. Er wordt in de beslissing op gewezen dat uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat vanuit medisch standpunt de aandoening van verzoeker, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien ze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië en dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië, dat verzoeker kan reizen en dat er geen medische noodzaak tot mantelzorg bestaat. Vervolgens stelt de bestreden beslissing in verband met de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, dat uit informatie die beschikbaar is in het administratief dossier blijkt dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat maar dat de zorgen gratis zijn voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. De bestreden beslissing vervolgt dat de aandoening van verzoeker in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en dat zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn, dat de gespecialiseerde zorgen beschikbaar zijn in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra, dat verzoeker terecht kan in poliklinieken of in de gespecialiseerde medische centra voor gespecialiseerde zorg. De bestreden beslissing vervolgt dat in alle poliklinieken een psychiatrisch kabinet aanwezig is, dat de medische zorgen voor patiënten met aandoeningen vermeld in de lijst met gratis zorgen (waaronder de aandoening van verzoeker) gratis zijn, dat de kosten voor de behandeling worden terugbetaald door "Budget d'Etat via l'Agence du financement de la Santé", dat uit het medisch advies van de controlearts niet blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt is en dat hij dus kan instaan voor de kosten van de eventuele opvolging of de eventuele kost van medicijnen. Verder stelt de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker helemaal geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij terecht kan voor de nodige financiële ondersteuning of een (tijdelijk) onderkomen en dat verzoeker voorts beroep kan doen op hulp van de International Organisation for Migration, die de Armeense regering ondersteunt op het gebied van migratie en dat deze tevens de zelfstandigheid en integratie wil verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij niet de nodige behandeling zal kunnen krijgen in Armenië en stelt dat het te gemakkelijk en niet correct is te zeggen dat de zorgen en de geneesmiddelen beschikbaar en gratis in Armenië zijn. Verzoeker stelt dat een groot deel van de bevolking in diepe armoede leeft en dat de zorgen in de praktijk niet gratis zijn. De geneesheren eisen in feite zwart geld van de patiënten. Hiervoor verwijst verzoeker naar een aantal rapporten en artikelen en hij concludeert dat aan de hand van deze rapporten en artikelen het duidelijk is dat verzoeker in geval van terugkeer naar Armenië nooit een adequate behandeling zal krijgen hetgeen uiteraard een zeer

negatieve impact zal hebben op zijn gezondheidstoestand. Verzoeker meent dat het terugsturen naar zijn land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een aantal rapporten en artikelen waaruit blijkt dat een groot deel van de bevolking in diepe armoede leeft, dat de zorgen in de praktijk niet gratis zijn en dat de geneesheren zwart geld eisen van de patiënten, en deze rapporten ook bij zijn verzoekschrift voegt, merkt de Raad het volgende op. Het artikel van de World Health Organisation, online gepubliceerd op 19 april 2010 met als titel *"Is there a role for user charges? Thoughts on health system reform in Armenia"* vermeldt *"This paper discusses the current plan in Armenia to introduce formal patient user charges for hospital services. This measure has the potential to improve financial access to health services if carefully implemented as part of a broader package of reforms"*, (vrije vertaling: "Dit document behandelt het huidige plan om in Armenië officiële kosten die ten laste vallen van de patiënt voor diensten verschaft door een ziekenhuis, te introduceren. Deze maatregel zou ervoor kunnen zorgen dat de financiële toegang tot de gezondheidszorg verbetert, indien zorgvuldig geïmplementeerd als onderdeel van een groter pakket hervormingen").

Dit rapport betreft dus een hervormingsplan in Armenië voor ziekenhuisdiensten dat ten gunste zou zijn van de patiënten. Verzoeker geeft geen verdere informatie of deze hervormingen inmiddels in werking zijn getreden. Verzoeker concentreert zich hoofdzakelijk op de passages in dit artikel waaruit blijkt dat er niet-officiële betalingen moeten worden verricht aan dokters en gezondheidswerkers en dat dit ook geldt voor medische testen en medicatie in hospitalen.

De omstandigheid dat er in hospitalen op niet-officiële wijze extra betaald moet worden voor medicatie, brengt niet met zich mee dat verzoeker per definitie zal moeten betalen voor zijn medicatie die volgens de informatie van de verwerende partij gratis is. Uit het rapport blijkt tevens dat in Armenië hervormingen doorgevoerd zullen worden ten gunste van de ziekenhuispatiënt, zodat verzoeker niet kan volhouden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en medicatie niet correct is.

Het artikel van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van 11 augustus 2011 stelt dat de ambulante psychologische en psychiatrische behandeling kostenvrij is en dat de staat de kosten op zich neemt als de betrokkene aan een aantal voorwaarden voldoet. Het zelfde geldt voor de hospitalisatie. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift niet aan dat hij bij een eventuele terugkeer naar Armenië niet zou voldoen aan deze voorwaarden en toont dus niet aan hij voor zijn behandeling zou moeten betalen. De bijlage van deze tekst vermeldt inderdaad dat er soms toch bijkomende kosten zijn maar uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met deze omstandigheid rekening heeft gehouden: *"Uit het medisch advies van de controlearts blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, hij kan dus instaan voor de kosten van de eventuele opvolging of de eventuele kost van medicijnen."* Hieruit blijkt dat ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat verzoeker arbeidsgeschikt was en dus zelf kan instaan voor de kosten van de eventuele opvolging of de eventuele kost van medicijnen.

Met de verwijzing naar de internetartikelen, waarin gesteld wordt dat een groot deel van de bevolking in diepe armoede leeft en niet naar een geneesheer kan gaan, toont verzoeker evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Armenië in diepe armoede zal leven. Bovendien heeft de ambtenaar-geneesheer geattesteerd dat hij niet arbeidsongeschikt is en aldus kan instaan voor de kosten van de eventuele opvolging of de eventuele kost van medicijnen.

De Raad merkt op dat verzoeker bij zijn verzoekschrift nog een aantal andere artikelen voegt, zonder te specificeren waarom hij meent dat deze artikelen kunnen aantonen dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

In zoverre verzoeker met deze uiteenzetting en het bijbrengen van deze rapporten een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht probeert te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de bestreden beslissing en het advies blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing werd gesteund op informatie uit het Caritas Country Sheet Armenia van januari 2010, correspondentie van 4 november 2008 met een Armeense arts en het Algemeen Ambtsbericht Armenië van 2010.

De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om zich bij het nemen van zijn beslissing te steunen op de uitgebreide en objectieve landeninformatie van Caritas Country Sheet Armenia van januari 2010 en het Algemeen Ambtsbericht Armenië van 2010. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting en verwijzing naar deze rapporten en artikelen evenmin aan dat de informatie waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft niet objectief zou zijn en dat het dus kennelijk onredelijk was van de gemachtigde om zich op deze informatie te baseren.

Bovendien toont verzoeker met deze uiteenzetting evenmin aan dat het kennelijk onredelijk was van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat het door verzoeker aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3.5. De Raad benadrukt dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet meer is dan een ongestaafde bewering. Om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de beslissing tot gevolg heeft dat hij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET